

Bruksela, 19 listopada 2014 r.
(OR. en)

15670/14

JAI 895

NOTA DO PUNKTU I/A

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Nr poprz. dok.:	14186/6/14 REV 6
Dotyczy:	Projekt konkluzji Rady w sprawie opracowania odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej

1. Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej: „Dążąc do europejskiego modelu bezpieczeństwa” (strategia bezpieczeństwa wewnętrznego)¹ została przyjęta przez Radę w dniach 25–26 lutego 2010 r. i zatwierdzona przez Radę Europejską w dniach 25–26 marca 2010 r. W strategii tej zwrócono się do Komisji, by przyjęła – w następstwie planu działań służącego realizacji programu sztokholmskiego – komunikat na temat strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, w którym powinny zostać przedstawione także praktyczne propozycje.

¹ Dok. 7120/10 CO EUR-PREP 8 JAI 182.

2. Na tej podstawie Komisja przedstawiła komunikat Komisji „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego w działaniu”, w którym wskazano pięć celów strategicznych². Komisja złożyła w latach 2011 i 2013 sprawozdania z realizacji swojej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu i w dniu 20 czerwca 2014 r. przedłożyła swoje sprawozdanie końcowe z realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE w latach 2010–2014 (dok. 11260/14).
3. Na posiedzeniu w dniach 26–27 czerwca 2014 r. Rada Europejska określiła strategiczne wytyczne dotyczące planowania prawodawczego i operacyjnego na nadchodzące lata w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz wezwała do dokonania do połowy 2015 r. przeglądu i aktualizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego.
4. Po tym apelu Rady Europejskiej, w Radzie rozpoczęto prace nad przygotowaniem, przy dużym zaangażowaniu Komisji, odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego. W dniu 29 września 2014 r. odbyła się konferencja wysokiego szczebla na temat odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, którą zorganizowały wspólnie prezydencja i Komisja i w której udział wzięli przedstawiciele państw członkowskich, Parlamentu Europejskiego, sektora prywatnego, społeczeństwa obywatelskiego i środowiska akademickiego.
5. Na podstawie wyników konferencji wysokiego szczebla i dyskusji na forum Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI) prezydencja postanowiła przygotować projekt konkluzji Rady w sprawie opracowania odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej, który ma stanowić wkład Rady w komunikat na temat odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, który Komisja ma wydać na wiosnę 2015 r.
6. Na posiedzeniu w dniu 10 listopada 2014 r. COSI osiągnął porozumienie co do projektu konkluzji Rady w sprawie opracowania odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej, pod warunkiem że wycofane zostaną zastrzeżenia weryfikacji zgłoszone przez Danię i Zjednoczone Królestwo (dok. 14186/6/14 REV 6).
7. Na tej podstawie Coreper jest proszony o zwrócenie się do Rady, by zatwierdziła projekt konkluzji Rady w sprawie opracowania odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej, w wersji przedstawionej w załączniku.

² Wspomniane pięć strategicznych celów w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego w latach 2010–2014 to: (1) rozbijanie międzynarodowych siatek przestępczych; (2) zapobieganie terroryzmowi i walka z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów; (3) podniesienie poziomu ochrony obywateli i przedsiębiorstw w cyberprzestrzeni; (4) poprawa bezpieczeństwa poprzez zarządzanie granicami; oraz (5) zwiększenie odporności Europy na kryzysy i katastrofy.

PROJEKT**Konkluzje Rady w sprawie opracowania odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej**

Rada Unii Europejskiej,

UZNAJĄC, że obowiązkiem Unii Europejskiej i jej państw członkowskich jest ochrona wszystkich osób mieszkających i przebywających w Unii oraz ją odwiedzających i że bezpieczeństwo ma podstawowe znaczenie dla pobudzania wzrostu gospodarczego i postępu społecznego,

PRZYWOŁUJĄC strategię bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej: „Dążąc do europejskiego modelu bezpieczeństwa” (strategia bezpieczeństwa wewnętrznego)³ przyjętą przez Radę w dniach 25–26 lutego 2010 r. i zatwierdzoną przez Radę Europejską w dniach 25–26 marca 2010 r., w której przedstawiono wspólne zagrożenia i wyzwania stojące przed Europejczykami oraz politykę bezpieczeństwa wewnętrznego UE i zasady leżące u podstaw tej polityki; określono europejski model bezpieczeństwa, obejmujący wspólne narzędzia i zobowiązanie do pogłębienia współpracy i solidarności między państwami członkowskimi i ścisłego angażowania unijnych instytucji, agencji i organów, oraz – w ramach realizacji programu sztokholmskiego – wezwano Komisję do przyjęcia komunikatu w sprawie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, w tym do przedstawienia praktycznych propozycji;

ODNOTOWUJĄC komunikat Komisji „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy”⁴, w którym wskazano pięć celów strategicznych w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego⁵,

³ Dok. 7120/10 CO EUR-PREP 8 JAI 182.

⁴ Dok. 16797/10 JAI 990.

⁵ Tymi pięcioma strategicznymi celami są: rozbijanie międzynarodowych sieci przestępczych; zapobieganie terroryzmowi i walka z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów; podniesienie poziomu ochrony obywateli i przedsiębiorstw w cyberprzestrzeni; poprawa bezpieczeństwa poprzez zarządzanie granicami oraz zwiększenie odporności Europy na kryzysy i katastrofy.

UWZGLĘDNIAJĄC **sprawozdanie końcowe Komisji z realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE w latach 2010–2014**⁶ oceniające działania zrealizowane w ramach pięciu celów strategicznych oraz identyfikujące pewną liczbę przyszłych wyzwań, cele przekrojowe oraz pojawiające się zagrożenia w kontekście odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego,

OPIERAJĄC SIĘ na **strategicznych wytycznych wydanych przez Radę Europejską w dniach 26–27 czerwca 2014 r.**⁷, w których wzywa się do dokonania przeglądu i aktualizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego do połowy 2015 roku,

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJĄC znaczące postępy w zakresie unijnych środków w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego, które wykazano w **sprawozdaniach Komisji z realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego w działaniu z lat 2011, 2013 i 2014**: stwierdzono w nich, że pięć celów strategicznych nadal pozostaje w mocy i że należy uwzględnić nowe i pojawiające się zagrożenia,

UZNAJĄC znaczenie prac przeprowadzonych przez państwa członkowskie – w ramach ich wyłącznej odpowiedzialności – w dziedzinie bezpieczeństwa narodowego, zgodnie z art. 4 ust. 2 TUE,

ŚWIADOMA faktu, że UE i jej państwa członkowskie nadal stoją w obliczu wyzwań zidentyfikowanych w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego dla Unii Europejskiej i zmieniających się wspólnych zagrożeń dla bezpieczeństwa, przy których coraz większą rolę odgrywają nowe technologie (w tym ICT) w zglobalizowanym świecie i które występują na coraz większą skalę i są coraz bardziej związane z czynnikami społecznymi, gospodarczymi i zewnętrznymi, takimi jak kryzys finansowy i ograniczenia budżetowe, a także ze skutkami konfliktów regionalnych i zmianami społecznymi i politycznymi zachodzącymi w państwach trzecich,

PODKREŚLAJĄC, że pojawiające się i zmieniające się zagrożenia i wyzwania dla bezpieczeństwa wewnętrznego wymagają **szybkiego, elastycznego i operacyjnego podejścia**, uwzględniającego wszelkie zagrożenia dla bezpieczeństwa europejskich obywateli, a jednocześnie odnoszącego się do przyczyn braku bezpieczeństwa, a nie tylko do skutków takiego braku,

⁶ Dok. 11260/14 JAI 559.

⁷ Dok. EUCO 79/14 CO EUR 4 CONCL 2.

UZNAJĄC główną rolę Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI), ustanowionego na mocy art. 71 TFUE, w dbaniu o to, by współpraca operacyjna była promowana i wzmacniana w Unii, oraz w opracowywaniu, realizacji i monitorowaniu strategii bezpieczeństwa wewnętrznego,

MAJĄC NA UWADZE ustalenia dotyczące zastosowania przez Unię klauzuli solidarności, na warunkach określonych w art. 222 TFUE, która obejmuje wiele obszarów polityki i instrumentów, w tym strategię bezpieczeństwa wewnętrznego UE, unijny mechanizm ochrony ludności (UCPM), inicjatywę na rzecz bezpieczeństwa zdrowotnego w przypadku poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia, struktury reagowania kryzysowego i analiz w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, jak również towarzyszące tym ustaleniom zintegrowane uzgodnienia UE dotyczące reagowania na szczeblu politycznym w sytuacjach kryzysowych,

UZNAJĄC wartość dodaną i pomyślną realizację **cyklu polityki unijnej** jako skutecznego modelu w zakresie zwalczania zorganizowanej i poważnej przestępczości międzynarodowej oraz
Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJĄC wyniki projektów EMPACT i wnioski z nich wyciągnięte, a także OPIERAJĄC SIĘ na szczegółowej ocenie korzyści/wartości dodanej szeroko zakrojonej operacji ochrony porządku publicznego „Archimedes”, przeprowadzonej w dniach 15–23 września 2014 r., do celów opracowania następnej takiej operacji lub innych przyszłych form współpracy operacyjnej,

ZACHĘCAJĄC do wdrażania skoordynowanych na szczeblu UE i wykorzystujących dane wywiadowcze wspólnych operacji – opierających się na wyniku wspólnej analizy – w dziedzinie zorganizowanej i poważnej przestępczości międzynarodowej, a także do przyjmowania podobnego podejścia w innych obszarach przestępczości i bezpieczeństwa,

PODKREŚLAJĄC, że potrzebne są dobrze przemyślane ramy zarządzania informacjami na szczeblu UE i że ważne jest zapewnienie właściwym władzom odpowiednich narzędzi, takich jak wprowadzająca ścisłe wymogi dyrektywa w sprawie unijnych danych PNR, od których wymaga się wypełniania ich zadań oraz zwalczania istniejących zagrożeń, w tym terroryzmu,

UZNAJĄC, że zintegrowane zarządzanie granicami jest bardzo ważnym narzędziem służącym zapewnianiu bezpieczeństwa wewnętrznego UE,

PODKREŚLAJĄC znaczenie odpowiedniego **finansowania oraz strategicznego wykorzystywania funduszy UE, takich jak Fundusz Bezpieczeństwa Wewnętrznego (ISF)** (2014–2020), a także programu badań i rozwoju „Horyzont 2020”, który promuje partnerstwa między sektorem publicznym i prywatnym w badaniach związanych z bezpieczeństwem, lub europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, mających na celu wzmacnianie zdolności instytucjonalnych organów publicznych,

PRZYPOMINAJĄC o roli ustawicznego **szkolenia** na różnych poziomach, mającego na celu osiągnięcie spójnego rozumienia koncepcji europejskiego egzekwowania prawa, jak również zapewnienie propagowania podstawowych celów strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz podstawowych zasad w ramach krajowych programów szkoleń, przy pełnym wykorzystaniu wiedzy fachowej, roli i zasobów CEPOL-u oraz zdolności szkoleniowych wypracowanych w innych agencjach WSiSW,

UZNAJĄC ważną rolę Europolu i Eurojustu we wspieraniu państw członkowskich i ich właściwych organów w propagowaniu współpracy, wymiany informacji i wsparcia w ramach operacji, dochodzeń i postępowań karnych,

PRZYPOMINAJĄC o potrzebie **konsolidacji istniejących narzędzi prawodawczych, jak również konsekwentnego, spójnego i skutecznego wdrożenia** istniejących przepisów i wzmocnienia współpracy operacyjnej,

PODKREŚLAJĄC konieczność poszanowania praw, wolności i zasad określonych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w ramach UE i we wszystkich pracach prowadzonych w celu stworzenia i utrzymania przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości,

PODKREŚLAJĄC potrzebę **ochrony wszystkich osób**, zwłaszcza tych o szczególnych potrzebach, koncentrując się na **ofiarach** przestępstw, a w szczególności na ofiarach terroryzmu,

DOSTRZEGAJĄC potrzebę zaangażowania ze strony **Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych**,

UWZGLĘDNIAJĄC uwagi będące wynikiem nieformalnego posiedzenia ministrów sprawiedliwości i spraw wewnętrznych w dniu 8 lipca 2014 r., nieformalnego posiedzenia Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Komitetu Koordynacyjnego w dziedzinie Współpracy Policji i Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych, które odbyło się w Rzymie w dniu 22 lipca 2014 r., jak również konferencji wysokiego szczebla na temat odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, zorganizowanej wspólnie przez Komisję i prezydencję w dniu 29 września 2014 r., w której udział wzięli przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, sektora prywatnego i inne zainteresowane strony,

UWAŻA, że przedstawione poniżej struktura i zasady powinny zostać odzwierciedlone w odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE i ZWRACA SIĘ do Komisji, aby uwzględniła wszystkie poniższe zasady w swoim komunikacie do Parlamentu Europejskiego i Rady, który ma dotyczyć odnowionej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego i który ma zostać przedstawiony nie później niż wiosną 2015 roku:

1. **IDENTYFIKACJA GŁÓWNYCH WSPÓLNYCH ZAGROŻEŃ I WYZWAŃ** na nadchodzące lata w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego:

- a) **Przestępczość poważna i zorganizowana** we wszystkich formach, a konkretnie: ułatwianie nielegalnej imigracji i różne formy i konsekwencje handlu ludźmi, handel narkotykami, podrabianie, wewnątrzwspólnotowe oszustwa podatkowe typu „znikający podatnik” i przestępstwa dotyczące akcyzy, zorganizowana przestępczość przeciwko mieniu, cyberprzestępczość, handel bronią i korupcja. Należy zwrócić szczególną uwagę na wszelkie działania związane z praniem pieniędzy i reinwestowaniem korzyści pochodzących z przestępstw, zwłaszcza mające na celu przeniknięcie do legalnej gospodarki;

- b) **Terroryzm, radykalizacja postaw, werbowanie i finansowanie związane z terroryzmem:** terroryzm we wszystkich jego formach pozostaje istotnym i stale ewoluującym zagrożeniem dla bezpieczeństwa wewnętrznego UE. Należy zwłaszcza zwrócić szczególną uwagę na kwestię zagranicznych bojowników, powracających zagranicznych bojowników oraz osób działających w pojedynkę, którzy stanowią bardzo poważne, bezpośrednie i bezprecedensowe zagrożenie dla bezpieczeństwa UE, jak również na wykrywanie różnych kanałów wykorzystywanych do finansowania terroryzmu. Będzie to wymagało ścisłej współpracy z państwami trzecimi i partnerami strategicznymi, takimi jak Interpol, i odnowionego nacisku na zapobieganie i zwalczanie radykalizacji postaw prowadzącej do brutalnego ekstremizmu, w tym poprzez zniechęcanie osób do angażowania się w działalność terrorystyczną, oraz wspólnych działań na rzecz ograniczenia dostępności i oddziaływania materiałów internetowych promujących radykalizację postaw prowadzącą do terroryzmu;
- c) **Cyberprzestępczość oraz potrzeba cyberbezpieczeństwa** dla obywateli, przedsiębiorstw i instytucji publicznych muszą być rozpatrywane z uwzględnieniem znaczenia internetu jako podstawowego narzędzia wzrostu gospodarczego w UE, przy jednoczesnym zapewnieniu otwartego i wolnego internetu w oparciu o model zakładający występowanie wielu podmiotów i przy jednoczesnym zapobieganiu nielegalnemu wykorzystywaniu. Szczególną uwagę należy poświęcić przemocy seksualnej wobec dzieci w internecie, cyberatakom i oszustwom związanym z wykorzystaniem kart do płatności w internecie;
- d) Zagrożenia i wyzwania związane z korzystaniem z **nowych technologii**: awaria głównych systemów informacyjno-komunikacyjnych może stworzyć trudności w zakresie bezpieczeństwa i ochrony. Dostępność udoskonalonych narzędzi komunikacyjnych i technologicznych umożliwia również zorganizowanym grupom przestępczym docieranie do osób prywatnych i przedsiębiorstw;
- e) **Nowe i pojawiające się zagrożenia** powinny być dokładnie zidentyfikowane i monitorowane poprzez zastosowanie podejścia opierającego się na danych wywiadowczych;
- f) **Kryzysy, katastrofy naturalne i katastrofy spowodowane przez człowieka** mogą mieć poważne skutki dla bezpieczeństwa wewnętrznego UE. Biorąc pod uwagę obowiązki państw członkowskich, należy zapewnić odporność UE na takie kryzysy i katastrofy oraz wzmocnić umiejętności i zdolności w zakresie reagowania na takie kryzysy i katastrofy, radzenia sobie z nimi i ich łagodzenia.

2. **WZMACNIANIE KOMPLEKSOWEGO I SPÓJNEGO PODEJŚCIA** zarówno w wymiarze horyzontalnym (organy ścigania, organy zintegrowanego zarządzania granicami i organy wymiaru sprawiedliwości, służby celne, służby ochrony ludności, organy administracyjne i inne właściwe organy, środowiska akademickie, organizacje pozarządowe, sektor prywatny), jak i wertykalnym (współpraca na szczeblu międzynarodowym i unijnym, polityki regionalne, polityki państw członkowskich na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym) poprzez:
- a) dalszy rozwój **europejskiego modelu bezpieczeństwa**, który przyczyni się do aktywnego kształtowania korzystnych warunków bezpieczeństwa w ramach Unii i jej państw członkowskich,
 - b) **kompleksowe, multidyscyplinarne i zintegrowane podejście** łączące działania w dziedzinie egzekwowania prawa, współpracy wymiarów sprawiedliwości, migracji, zarządzania granicami, cel i ochrony ludności, jak również dalszy rozwój roli i działań organów administracyjnych w ramach tego podejścia,
 - c) **podejście opierające się na danych wywiadowczych**, w którym identyfikuje się i monitoruje nowe i pojawiające się zagrożenia na podstawie ocen zagrożenia i metodologii cyklu polityki,
 - d) **dostęp do informacji, ich dostępność i wymianę** przy zapobieganiu i zwalczaniu transnarodowej przestępczości i terroryzmu. Europejski system danych PNR to jedno z kilku ważnych narzędzi w tym obszarze; jest nim również pełne wdrożenie decyzji z Prüm. Należy zapewnić interoperacyjność różnych systemów oraz usprawnić i uprościć istniejące narzędzia w celu umożliwienia skuteczniejszej i proporcjonalnej wymiany informacji i w rezultacie umożliwienia wspólnych operacji, jak również gromadzenia dowodów do celów postępowania karnego. Warto byłoby przeanalizować możliwość wprowadzenia europejskiego systemu przekazywania informacji z akt policyjnych (EPRIS). Potrzebne jest stworzenie ram – respektujących prawa podstawowe – sprawnej współpracy organów śledczych i organów ścigania w zakresie dostępu do elektronicznych dowodów z różnych jurysdykcji, będących w posiadaniu podmiotów z branży.

- e) **prewencję i uprzedzanie** przestępstw oraz ataków terrorystycznych, co wymaga proaktywnego i opierającego się na danych wywiadowczych podejścia, wymiany informacji i danych wywiadowczych w odpowiednim czasie oraz uzyskiwania dowodów do celów postępowania karnego, w tym poprzez dochodzenia finansowe. Oprócz organów policji i wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w zapobieganiu przestępczości rolę do odegrania mają też władze administracyjne na szczeblu krajowym i lokalnym. Aktywne, kompleksowe i zintegrowane podejście, oznaczające m.in. większe zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych i instytucji edukacyjnych, mogłoby na przykład pomóc w zapobieganiu radykalizacji postaw i werbowaniu terrorystów oraz w walce z tymi zjawiskami,
- f) skuteczne wykorzystanie **nowych technologii**, w szczególności technologii informacyjnych i komunikacyjnych oraz technologii w dziedzinie kryminalistyki, w zapobieganiu i przeciwdziałaniu zagrożeniom dla bezpieczeństwa wewnętrznego UE oraz ochronie praw podstawowych. Oznacza to konieczność współpracy między organami ścigania a sektorem prywatnym, w szczególności sektorem **badań i rozwoju**, zwłaszcza w celu wypracowania większej niezależności w sferze technologicznej. UE powinna nadal rozwijać politykę bezpieczeństwa przemysłowego w ścisłym powiązaniu ze strategią bezpieczeństwa wewnętrznego,
- g) stymulowanie i poprawę **koordynacji prowadzenia dochodzeń i postępowań karnych** w państwach członkowskich, w tym dochodzeń finansowych mających na celu konfiskatę mienia pochodzącego z działalności przestępczej, jak również poprzez skuteczne wykorzystanie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych, wzajemnej pomocy prawnej i procedur uznawania. Eurojust i Europol powinny nadal odgrywać znaczącą rolę we wspieraniu UE w tym zakresie. Ich działania powinny być uzupełniane przez środki podejmowane przez inne podmioty, w szczególności CEPOL i Frontex,
- h) zacieśnienie **współpracy operacyjnej**, między innymi poprzez unijne i regionalne wspólne operacje wykorzystujące dane wywiadowcze, przy zwiększonym zaangażowaniu państw członkowskich, jak również poprzez promowanie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych oraz wspólnych patroli,

- i) zapewnienie spójności między strategią bezpieczeństwa wewnętrznego a różnymi strategiami odnoszącymi się do bezpieczeństwa wewnętrznego UE, takimi jak strategia Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego, strategia w zakresie zarządzania informacjami, strategia bezpieczeństwa cybernetycznego, strategia antynarkotykowa UE, unijna strategia walki z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów oraz strategia w zakresie zarządzania ryzykiem celnym,
- j) działania ukierunkowane na wzmocnione zarządzanie granicami jako elementu strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE, zgodnie z priorytetami określonymi w ramach unijnej polityki zarządzania granicami, również z pomocą najnowocześniejszej technologii. Unijna koncepcja zintegrowanego zarządzania granicami powinna zostać zaktualizowana z uwzględnieniem wprowadzonych niedawno zmian do unijnej polityki zarządzania granicami UE i przepisów przyjętych w tym obszarze, przy pełnym poszanowaniu prawa do swobodnego przepływu osób w ramach istniejących ram prawnych. Zapewni to istotny wkład w różne polityki i interesy UE, takie jak bezpieczeństwo wewnętrzne, zarządzanie migracjami i stosunki międzynarodowe,
- k) wykorzystanie instrumentów i zdolności zarządzania na wypadek katastrof rozwiniętych w ramach poprzedniej strategii bezpieczeństwa wewnętrznego w celu dalszego zwiększania odporności Europy na kryzysy i katastrofy,
- l) konsolidację i wdrożenie istniejących unijnych ram prawnych i politycznych dotyczących handlu ludźmi.

3. POWIĄZANIE BEZPIECZEŃSTWA WEWNĘTRZNEGO Z BEZPIECZEŃSTWEM ZEWNĘTRZNYM

Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE to wspólny plan działań, w ramach którego należy wypracowywać ściślejsze powiązania między bezpieczeństwem wewnętrznym i zewnętrznym oraz propagować współpracę z państwami trzecimi i różnymi partnerami, np. Interpolem.

Współzależność bezpieczeństwa wewnętrznego z bezpieczeństwem zewnętrznym stale rośnie, dlatego odnowiona strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE powinna uwzględniać zewnętrzny wymiar bezpieczeństwa, i *vice versa*: unijna polityka zewnętrzna i polityka rozwoju powinny uwzględniać odpowiednie zasady strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE.

- a) Należy bardziej systematycznie podejmować kwestię bezpieczeństwa wewnętrznego w ramach polityk UE w zakresie stosunków zewnętrznych i należy zapewnić wysoką spójność w polityce zagranicznej w odniesieniu do kwestii związanych z bezpieczeństwem. Polityka migracyjna i polityka wobec uchodźców oraz współpraca z państwami trzecimi w walce ze zjawiskami przestępczymi, łącznie z ułatwianiem nielegalnej imigracji i handlu ludźmi, powinny być postrzegane jako integralna część unijnej polityki zewnętrznej i polityki rozwoju. Szczególną uwagę należy poświęcić ustanowieniu skutecznej wspólnej polityki powrotowej i egzekwowaniu obowiązków readmisyjnych określonych w umowach z państwami trzecimi.
- b) W stosunkach z państwami trzecimi należy zacieśnić współpracę, w tym współpracę operacyjną, odnośnie do cyklu polityki UE w zakresie bieżących i przyszłych priorytetów, jak również współpracę w zakresie walki z radykalizacją postaw i werbowaniem terrorystów oraz zjawiskami zagranicznych bojowników i powracającymi zagranicznymi bojownikami. W stosunkach z państwami trzecimi powinna być systematycznie stosowana zasada „więcej za więcej”. By skuteczniej przeciwdziałać poczuciu marginalizacji i dyskryminacji, które mogą przyczyniać się do radykalizacji postaw, należy dążyć do wyraźniejszego informowania o unijnych politykach, strategiach i celach w stosunku do państw trzecich, w tym w zakresie pomocy rozwojowej i humanitarnej. Zachęca się Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do odegrania zdecydowanej roli w dbaniu o to, by dostrzegano powiązania między wewnętrznym a zewnętrznym bezpieczeństwem UE i by podejmowano w związku z tym działania.
- c) Przy opracowywaniu strategii stosunków zewnętrznych, należy zwrócić należytą uwagę na zasady strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE.

- d) Współpraca między wszystkimi podmiotami zaangażowanymi w bezpieczeństwo wewnętrzne i zewnętrzne w walce z wyzwaniami opisanymi powyżej wymaga zwiększenia koordynacji w kwestiach bezpieczeństwa, w szczególności między delegaturami UE i ambasadami państw członkowskich. Szczególny nacisk należy położyć na lepsze wykorzystanie agencji UE i powiązania między nimi, a także na ich rolę w stosunkach zewnętrznych. Potrzebne są konkretne wysiłki, aby zwiększyć spójność działań przeprowadzanych w ramach misji cywilnych dysponujących mandatem z zakresu bezpieczeństwa, w ramach instrumentów wspólnotowych i dwustronnych inicjatyw państw członkowskich. Zasady zawarte w planie działania odnoszącym się do WPBiO oraz przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dotyczące wzmacniania powiązań między wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony a przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości muszą być wdrażane i w pełni wykorzystywane.

4. PRAWA PODSTAWOWE

Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE powinna wносить wkład w Unię, która chroni swoich obywateli i w pełni przestrzega praw i swobód obywateli UE oraz osób mieszkających lub przebywających w UE lub ją odwiedzających. Strategia ta ułatwi promowanie włączenia społecznego i spójności społecznej – co oznacza wspólne życie w wolności i bezpieczeństwie i w poszanowaniu podstawowych praw i wartości UE – i ma na celu zapobieganie zjawiskom przestępczym. Przestrzeganie praw podstawowych podczas planowania i realizacji polityk i działań dotyczących bezpieczeństwa wewnętrznego należy postrzegać jako środek służący zapewnianiu proporcjonalności i narzędzie zdobywania zaufania obywateli i gwarantowania ich zaangażowania. Należy zachęcać do promowania integracji społecznej i włączenia społecznego z wykorzystaniem poszerzonej wiedzy na temat podstawowych praw i wartości UE oraz przy akceptacji tych praw i wartości. W tym celu UE powinna rozważyć wzmocnienie ukierunkowanych działań mających na celu podnoszenie świadomości i promowanie poszanowania praw podstawowych i wartości, w tym ocenić, czy istnieje konieczność opracowania unijnej strategii komunikacyjnej.

W tym kontekście zachęca się instytucje UE i państwa członkowskie do współpracy przy wsparciu Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA), w ramach jej mandatu, by nadal zapewniać włączanie gwarancji praw podstawowych do prawodawstwa Unii i prac operacyjnych w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego.

5. REALIZACJA

Odnowiona strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE powinna koncentrować się na konsekwentnym, spójnym i skutecznym wdrożeniu, stosowaniu i konsolidowaniu istniejących narzędzi, przepisów i środków politycznych. Należy położyć większy nacisk na zacieśnienie współpracy operacyjnej. COSI będzie odgrywać znaczącą rolę w realizacji i monitorowaniu strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE, koncentrując się na ułatwianiu współpracy operacyjnej między państwami członkowskimi. Komisja jest proszona o przedkładanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie rocznych sprawozdań z działań podjętych w ramach strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE. Sprawozdania te powinny monitorować i oceniać wyniki oraz dostarczać aktualnych informacji na temat środków podjętych w celu wzmocnienia bezpieczeństwa wewnętrznego w Unii. W oparciu o te sprawozdania Rada rozważy podjęcie stosownych środków dla osiągnięcia celów strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE.
